

Zdaj zagledajo tudi vojaki njega. „Temu se je pa pripetila nesreča,“ pripomni eden. Vseh oči se obrnejo na Janezov voz. „E, siromak je, sam ne bo zmožel; pojdimo mu pomagat,“ jih reče več in hkrati jih vstane več. Celo poveljnik je vstal in šel bližje. „E, siromak je tak-le pobič, ki si ne more pomagati,“ si rečejo in pristopijo k vozu. In krepke njih roke so poprijele, in dvignil se je voz in kolo nasadilo. In ko se je to zgodilo, so rekli: „Pobič, zdaj pa le jadрно naprej, da dojdeš še druge voznike.“ To so rekli, pa so zopet polegli po rušnju.

Janez je gledal, gledal. Ni vedel prav, kaj se godi, še manj, kaj naj stori, kaj naj reče. Pri srcu se mu stori milo, ko vidi, da gredo ti izmučeni vojaki, sami najbolj počitka potrebni, njemu pomagat. Milo se mu stori, in jok ga duši, in besede ne spravi z jezika. Le roke vzdiguje in z rokami se zahvaljuje. Vojaki pa mu kličejo: „Le jadрно naprej, le jadрно naprej ti, mladi voznik . . .“

Janez pogleda še enkrat po usmiljenih vojaki in požene.

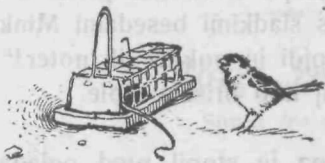
A zdaj ne poka več, solze si briše, solze, ki glasno kličejo: „O, hvala, hvala, dobri vojaki! Bog vam povrni, mladi voznik vam ne more!“

* * *

Na Rakeku je vprašal veliki hlapec Janeza: „Pa kako si delal, kako, da si vzdignil, da si nasadil in da si pripeljal semkaj, kaj?“

„E, vojaki so boljši kot vas eden; ti so mi pomagali,“ je odgovoril Janez.

„Ti?!“ je rekel hlapec začudeno in gledal mrko po voznikih. Z Janezom ni pregovoril nobene besede več.

Mirini prijatelji.

Spisal F. G. Hrastničan.

Niša Mira — to vam je dekletce! Vedno in vedno je vesela, če se ji le ne zgodi kaka nesreča! No, in če pride do tega, da ji priteče solzica iz modrega očesca, tudi ne traja dolgo, da se potolaži. Pa ji tudi ni treba mnogo jokati; saj ji ne manjka ničesar; vsega, kar potrebuje in kar ji poželi srcece, vsega dobi od svoje ljube matere!

Dasi ima namreč Mira še več bratcev in sestic, vendar je prirasla svoji materi najbolj k srcu. Najbrže zato, ker je najmlajša in ker imajo matere majhne otročiče mnogo rajše kakor velike, ki so jim mnogokrat le v jezo in nadlogo.

Pa kdo bi ne ljubil naše Mire?

Vsa je tako ljubka, da se mora vsakomur prikupiti.

A kadar pridejo njeni prijatelji in njene prijateljice k nji na obisk, tedaj ni veselju ne konca ne kraja!

Ko pride njena Emica, Milica in Pepica, njen Ivo in Mirko ter njena sestra Minka, tedaj je vsa srečna. Tedaj prinese vse svoje igrače, kar jih ima ter jih razkazuje svojim prijateljem. — In o takih prilikah se jim razvežejo jezički in vsi vprek žvrgole kakor ptički v gozdu.

Kodroglavi Ivo stopi pred Miro in ji pravi:

„Mirica, jaz bom tvoj mož, Emica pa najin otrok!“

„A jaz bom teta, ki jo vidva obiščeta!“ mu seže brž Pepica v besedo.

„In kaj bom jaz?“ vpraša nevoljno Milica.

„In jaz?“

„In jaz?“ vprašujejo drugi po vrsti. — In ob takih prilikah je Mira vselej v veliki zadregi, in ko bi ji v tem hipu ne prišla sestra Minka na pomoč, res ne vem, kaj bi počela.

„Glejte,“ modruje Minka, „pokličem Kamila, in on bo zdravnik, a jaz njegova žena. Mirin mož bo Ivo, in Emica njiju bolni otrok. Milica bo pa pestovala vajinega otroka, Pepica bo pa postrežnica zdravnikova.“

„Dobro!“

Vsi so zadovoljni s tem ukrepom, in igra se prične.

Prišel je Kamilo s smehom na obrazu in z očali, ki mu jih je napravila v naglici Minka, na nosu. Oblastno je pogledal po sobi ter potem dejal Minki:

„Ali me že kdo čaka?“

„Gospod Ivo in gospa Mira sta prišla z bolno Emico ter vprašala po tebi!“ mu odgovori s sladkimi besedami Minka.

„Dobro! Pepica, pojdi in pokliči jih noter!“ zapove gospod „doktor“ postrežnici, ki je dosedaj tiho brisala stole.

Pepica odide.

„Doktor“ Kamilo pa je stopil pred ogledalo ter si popravljaj očala in veliko očetovo suknjo. Minka je stopila k njemu ter mu snažila malce zaprašeni hrbet.

In vrata se odpro.

Ivo vstopi z Miro, poleg njiju pa klavrno stopica bolnica, držeč se pestunji krila. Za njimi hodi doktorjeva postrežnica.

„Klanjam se, milostiva!“ pozdravi Kamilo Miro ter ji ponudi stol, takisto gospodu Ivotu. Nato stopi k bolnici, jo poboža po licu in reče:

„Kaj ti je, mala, da si tako žalostna?“

„O, gospod doktor, bolna je, hudo bolna!“ odgovori namesto nje gospa Mira.

„Jej, jej! Kaj ji pa je? — Kje te boli, punčka?“ vpraša gospod „doktor“ in upre oči skozi brezstekelna očala v bolnico.

„Želodec, najbrže želodec!“ odgovori sedaj gospod Ivo, „saj vedno liže cukrčke.“

„No, bomo že napravili! Dam ji kapljic, in takoj ji odleže!“ Učeno se je obrnil „doktor“ Kamilo, vzel nekaj vode, ki je v nji stopil sladkorja ter dal to zdravilo bolni Emici.

„Oh, sladka, sladka, sedaj sem pa zdrava!“ je zavpila Emica ter skočila k Miri.

„Ha-ha-ha! Izvrsten zdravnik, kajne, Mira? No, saj zdravnik tudi bom in zdravnik moram biti!“ Tako se je bahal Kamilo ter snel naočnike z nosu.

Minka pa je pogrnila mizo ter smehljaje se povabila gospo Miro in gospoda Ivota z ozdravljeno Emico na kozarček vina.

„Saj smo že od nekdaj dobri prijatelji, kajne?“ je vprašala ter pomaknila svoj stolec bliže k Miri.

Sedaj je Minka zapazila, da Pepica in Milica samo gledata, medtem ko se drugi zabavajo. Že je hotela nekaj izpregovoriti, a vtem jo prehitel Mira:

„To ni nič,“ je dejala, „Pepica in Milica ne bosta služabnici, ker bi kot taki ne smeli prisesti k naši mizi, kar se pa ne sme zgoditi! Pepica bo Minkina sestra, Milica pa moja, in tako lahko sedita obe pri naši mizi.“

„Tako je!“ so zaklicali vsi, in Pepica in Milica sta prisedli.

In dala je mama z vodo zmešanega malinovca, malo potice, sladkorja, orehov in češpelj; Minka pa je kuhala in nosila na mizo ter si prizadevala na vse mogoče načine, da zadovolji svoje goste.

Gosposka družba pa je hvalila kuharsko spretnost gospodinjino ter zauživala na mizo prinesena jedila.

In igrali so se dolgo ti Mirini prijatelji, igrali tako dolgo, da so se naveličali.

Božja žabica.

Spisal Ivo Blažič.

Božja žabica je sedela v hudi suši na drevesu poleg potoka in prosila dežja. Po vodi je plavala žaba in jo zasmehovala: „Čemu prosiš dežja, saj je še dosti vode v potoku. Pridi dol in se napij! Ne vem, zakaj prosiš, če imaš.“

„Ne veš, kaj govoriš, zato ti ne zamerim.“

Božja žabica je prosila dežja, dokler ni bila uslišana. Bog je poslal veliko ploho, da so narasli vsi potoki in lepo ozeleleneli travniki.

Žaba je prilezla s potoka na kopno in zagledala božjo žabico na drevesu. Ta ji reče:

„Zdaj vidiš, čemu je bilo treba dežja. Hvala Bogu zanj!“

